

Единъ брой 20 ст.

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„Всичките права на свободата сж основани на правдата; за туй първата длъжност на свободата е да защитава правдата“.

Единъ брой 20 ст.

П. БОБЧЕВСКИЙ

Редакцията е взела за правило да не изпълнява никакви поръчки, които не са придружени със стойността.

За обявленията се плаща следъ първото публикуване.

$$(1-121-1)$$

Ето че и почитасмото ни Министер-
ство на Просвѣщеніето е обърнѣло въ
послѣднѣо вѣрѣе внимание на този
женъ училищенъ въпросъ. Прѣ-
шодина, то, както се научаваме, би

ложило на Индустралната Комиссия изучаването въпроса по въвеждането на ржчната работа и въ нашите училища и изработването на една програма по този предмет. Даже от началото на т. учебна година били предвидени 3 час. въ седмицата за специално методическо и практическо преподаване на училищния ржчен труд. Изработения за настоящето Народно Събрание законопроект по Народното Просвещение иде да ни увърни (чл. 28 и 123), че ржчната работа се въведе за въждище въ основните ни сръдни училища. Ето защо ние обръщаме вниманието на българските учители върху това нововъведение у нас, съвѣтваме ги да изучат историческото развитие на този предмет и съвѣршенната му постановка въ Европейските училища. А помъ се яви интересъ, ще се породи и литература по този въпросъ, и по този начинъ ще се подготви почвата за това нововъведение. . . На български езикъ по този предметъ за сега има една доста обстоятелствена статия на нѣкого си П. С. Б. . . въ „Ржчний трудъ“, като общообразователенъ предметъ, напечатана въ сп. „Искра“ (No. No. 1-й и 2-й, 1891 г. Шуменъ).

Григориевъ.

Единъ важенъ порокъ у насъ българитѣ.

Не ще нито дума, че е много полезно да си наумѣваме недостатѣцитѣ, отъ колкото добритѣ си качества. Прѣвъ денѣ-си, като разбѣркахме старата наша книжнина, книжнината ни отъ турско врѣме, попаднахме на в. „Македония“, който се издаваше отъ П. Р. Славейкова. Ето какво прочетохме: „Скърбно и жално е наистина, гдѣто ний, българитѣ, като искаме да говоримъ за народнитѣ си работи и се на мѣримъ несъгласни въ мислението си и противорѣчуци въ разискванията си, не биваме вече прости разискатели, но ставаме сжщѣ противници и неприатели. Ако другъ нѣкой не сподѣли нашето възрѣние, ако не е на еднакво убѣждение съ насъ, той е вече опасенъ злодѣецъ прѣдъ очитѣ ни и ний сме му смъртни неприатели; и ако не можемъ силомъ да го накараме да се съгласи съ насъ, или да мѣлимъ противъ насъ, ний не се посѣвяваме да употребимъ противъ него таквовъ оржжие, което убива почтенството му, оказва честта му и опропаства името му; и не мислимъ тогавъ друго, освѣнъ какъ да го свалимъ правствено и въществено въ беадна, изъ която вече гласа му да не постигне до народа.“

Въ сжщата статия мастития старецъ говори и слѣдното:

„А колкото за убѣжденията ни, ний не искаме да ги наложимъ никому: искаме само свободно да се разисква всѣко нѣщо, що се касае за народнитѣ ни работи, и кой на което му лѣгне ума, него и да защитява. Защото ний нито сме казвали, нито можемъ да кажемъ, че сме само ний патриоти, и че онѣзи, които не сподѣлятъ нашето мнѣние, не сж родолюбиви и не работятъ за народа; работата е, че всѣкой схваща народното дѣло по своему, а тѣзи схващания трѣбва да излѣжатъ на явѣ чрѣвъ гласността, да се прѣкъснатъ прѣвъ капонитѣ на общественното мнѣние и което натѣжи, то и да прѣобладае, а не да се прихлупи народа съ едно кое да е мнѣние и да му се отнеме правото да разсѣжда върху равни мнѣния. Това е за което сме се борили ний и на което ще слѣдваме да се боримъ, не съ нашитѣ противници, но съ нашитѣ приятели и сподвижници за доброто на народа.“ („Македония“, бр. 1, год. V.)

Считаме за излишно да добавяме отъ своя страна каквото и да било на горнитѣ редове, а наидѣваме се, всѣкой нашъ читателъ, въ навечерието на Коледа, ще ги прочете съ полза за себе си и народа ни.

Колко е добръ, щото, като се наричаме християни, да сме и дѣломъ подражатели по добросѣрдечие на Спасителя ни, Богочеловѣка!

СЕДМИЧНИ ВЪЖДЖИ

В Ж Т Р Ъ Ш Н И.

въ Началникътъ на Софийската
ка Станица ви пише. Гавалъ

той, че „не е основателно“ антрефилето ни отъ 23-й миналий, относително какното прѣдаване на вѣстника ни въ „Юль-Бунаръ“. Отъ объясненията на завѣждающия тамкашния клопъ, подкрѣпени съ документъ, писанъ отъ самитѣ абонати, които сж се оплакали на агента Ви въ София, че не получава на врѣме вѣстника, — се установява, че тѣ сж направили това съ цѣль да се откажатъ да получаватъ по-нататѣкъ вѣстника Ви, защото го четли другагдѣ. Отъ вѣжливостъ, обаче, послужили си съ оправданieto, че почтата е нередовна. Така пише г-нъ Началникътъ.

Читателитѣ на в. „Свобода“ ще сж видѣли прѣди малко едно антрефиле пакъ посѣщия въпросъ и пакъ сжщото разяснение. Това въ „Свобода“ се разбрало отъ случаенъ разговоръ съ едногто отъ пощенскитѣ чиновници! Ний не искаме да говоримъ излишни приказки върху туй, че редакцията на „Свобода“ е сѣдѣла да говори съ пощенски чиновници за абонатитѣ на „Черно Море“ — нѣщо, което сж очитѣ си да глѣдаме, нѣма да повѣрваме — нито пъкъ ще се разправяме съ Началника за неговия завѣждающъ и за документитѣ му, — а ще съобщимъ на читателитѣ си, че не се лажемъ въ казанитѣ си тогава думи. Вѣстникътъ отива въ „Юль-Бунаръ“ по писменно искание, абонатитѣ (дѣйствиелно 2—3) сж исплатени, никой до сега не е отказалъ да получава вѣстника ни и ний не писаме по донесение на агента си (защото ний сме взели агентъ, а не редакторъ), а по оплакване отъ абонати —

Ако се иска да се разбере истината — тѣ е; ако не се търси тя — здравѣе. Ний разбираме, че виновнитѣ чиновници или служащѣ нѣма да дойде да каже: „ела, вѣлко, извѣштѣ ме!“ Най-сетѣ, какво било, що било — сега вѣстникътъ ни се получава редовно.

— Съ голѣмо прискрѣбие сме принудени да констатираме факта, че още не сж исчезнали отъ лицето на нашата земя онѣзи личности, които въ младечеството на нашия политически животъ сипѣжъ на лѣво и на дѣсно най-гнусни псувни, като брояжъ това за най-голѣма гражданска доблѣсть. Принудени сме да констатираме този фактъ по поводъ на помѣтеното въ 687 брой на „Свобода“ писмо на г. Ю. Михайлова, редакторъ на илюстрираното списание „Свѣтлина“. Това писмо не е нищо друго, освѣнъ единъ пасквиль, който не трѣбваше да намѣрва мѣсто въ вѣстникъ.

Д-ръ Кръстевъ (че и той самъ не е, ами другъ, С. С.) въ списанието си „Критика“ се произнесъхъ малко по-строгичко за „Свѣтлина“, и г. Михайловъ, редакторътъ, си позволилъ въ помѣтеното въ „Свобода“ писмо да нарѣче Д-ръ Кръстевъ „подлецъ“. Такава безсрамностъ на да ли ж има нѣдѣ! Защото не се произнасятъ добри за едно твое, било списание, било съчинение, — да наричатъ хората подлеци! Въ кой вѣкъ живѣемъ? Чувате ли вий, кама-ли цариградски?

Подиръ този си пасквиль, въ който отъ единия край до другия личи само една злоба, г. Михайловъ много добръ се е припорѣчалъ като редакторъ прѣдъ абонатитѣ си. По добра прѣпорѣчка не му трѣбва!

— Както виждатъ читателитѣ ни (въ 4 стр.) отъ „поканата за записване абонати на „Изворъ“, илюстрирано списание за ученици и ученици отъ гимназитѣ и трикласнитѣ училища, — г-да Ив. Ивановъ, учителъ при държавната гимназия „Фердинандъ I“ въ Варна, и Т. Ц. Трифоновъ, учителъ при държавната гимназия въ Руссе, сж се нагърбили да издаватъ списание исклучително за ученици и ученици.

Че това списание ще бѣде едно приятно явление у насъ — едва ли трѣбва да се казва, че и г-да редакторитѣ му (учители) ще удовлетворяватъ сжществуващата нужда, — ний не се съмѣваме. — Едно нѣщо само ще споменемъ: ще се поддрѣжи ли то отъ тѣзи, за които е назначено? У насъ твърдѣ скоро загинѣжъ много хубави, полезни списания, защото нѣматъ поддрѣжка измѣжду читателци ни свѣтъ, та не знаемъ какъ да мислимъ, особено кога е работата за ученици абонати. Трѣбвало би, щото възрастнитѣ ученици, ученицитѣ отъ горнитѣ класове, сами, като съобразятъ ползата отъ списанието, да не се скѣпѣтъ съ абонатентата му стойностъ, а за по-малкитѣ — остава родителитѣ нмъ да показатъ готовность да разрѣшатъ на чадата си такъвъ нищоженъ, но полезенъ расходъ, че да траятъ у насъ вече добритѣ начинания.

Отъ своя страна, ний желаемъ да виждаме списанието на г-да Иванова и Трифоновъ прѣвъ много години.

— Св. Синодъ се закрилъ на 13-й того.

— Народното Събрание е закрито на 15-й того

— Въ Пловдивъ Окржната комиссия по изложението е почвѣла да издава свой органъ, за да разгласява работитѣ по изложението. По-прѣкрасна мисль отъ тѣзи не можеше и да бѣде! Названието на този вѣстникъ е: „Нашето първо изложение“. Цѣна съвсѣмъ нищожна: за единъ мѣсець 60 ст.

Ний кавамъ всѣкого за да се запише въ прѣдплата на този вѣстникъ (въ малкѣ форматѣ), за да знае подробно хода на работитѣ по изложението

— Австрийскитѣ параходи по Дунава спрѣли да дѣйствуватъ до пролѣтъ.

— Ний не можемъ да си обяснимъ каква е тѣзи работа: нѣкой телеграфо-пощенски станции таксуватъ писмата, които се испращатъ отъ правителственитѣ укрѣждениа до редакцията ни, а нѣкой не таксуватъ! Сждебнитѣ пристави, или други укрѣждениа испращатъ обявления или съобщаватъ и искатъ нѣщо отъ вѣстника ни — почта изиска пощенска такса на официалнитѣ нмъ пакети или на двойна такса за неоплачено писмо, —

ни се даватъ, безъ да иматъ пощенска такса, сж подпистъ въ разносната книга на почтата! За да се увѣри всѣки, ето: онзи денъ получихме писмо отъ Началника на Соф. станица, сж едни разяснения, безъ пощенска марка, а сж разносна книга; сжщто тѣй писмо отъ Министерството на Финанситѣ (Управит. комиссия за изложението) — безъ марка, сж разносна, а пакъ все такава (официално, сж М и печатъ) писмо, отъ Добричскитѣ Пом. Сжд. Приставъ, получаваме съ марка, слѣдъ като и отказаме да го приемемъ по-прѣди неплатено!

Тукъ има една неразбория, която твърдѣ врѣди на нещастнитѣ български редакции. Зеръ, тѣ сж вече тѣй богати, щото трѣбва да печели и хазната отъ прѣписката имъ. Вѣсто да се улежи положението на нашата досущъ бѣдна журналистика и да се насѣрди, натрапватъ ъ се чудо разноси, марки, патенти и пр. отъ правителството.

Молимъ Дирекцията на телеграфитѣ и почитѣ да обърне на това нѣщо внимание. Мислимъ, че не е друго-яче и съ другитѣ наши редакции.

М Ъ С Т Н И

— Г-нъ Н. А. Начовъ, Директорътъ на дѣвическата тукъ гимназия моли да поправимъ една неточность, която се вмѣкнѣла въ бѣжжикитѣ на г-на „Си бемоль“ въ миналий брой по музикално-танцовалната вечеринка. Поправката, която прави г-нъ Начовъ, се отнася къмъ думитѣ на г. „Си бемоль“, че г. Начовъ съвѣтъвалъ българитѣ да не четатъ. Исканитѣ отъ г-на Начова думи били буквално слѣдитѣ: „прѣпорѣчвамъ на нашитѣ майки да четатъ по-често произведенията на народното творчество. Отъ тѣхъ же извлѣжатъ по-голѣма полза, отъ колкото отъ блудкави лѣжон прѣводни романи отъ чуждинъ животъ. Отъ тѣхъ же познаватъ по-добрь себе си, че сжрѣватъ сѣрдата си съ по-топли народни чувства, ще се чувствуватъ по-вече български.“

Г-нъ „Си бемоль“ допуца да е станѣла тѣзи грѣшка, защото е владѣлъ въ врѣме на рѣдѣта пѣленъ шумъ. Въ това врѣме още идвала нашата „концертна публика“, която не е нависнѣла да се съобразява съ опрѣделеното въ програмата врѣме.

— Най-послѣ, доста е, че съобщаваме все отъ другитѣ градове за прѣдставления и литературни вечеринки. Нашитѣ тукъ държавни учители, споредъ какъто се учимъ, готвѣли да дадатъ литературна вечеринка, народнитѣ ни учители готвѣли да дадатъ прѣдставления, едно друго дружество „Бянка“ тѣй сжщо тѣмъ прѣдставления. Всичко това прѣвъ настѣпающитѣ празници. Независимо отъ това и сжществуващитѣ въ града ни „Union club“ цѣль да дава танцовални вечеринки.

— Гръцкото дѣвическо училище въ града ни даде прѣдставление миналата сѣбота, съ благотворителна цѣль.

— Варненскитѣ Окр. Сждъ, съгласно съ заключението на прокурора, на 11-й того, като взелъ прѣвъ видъ, че по чл. 9 и 1 отъ закона за гербовия сборъ всѣчки заявления и жалби, подавани въ окр. сждилища, се обгербоватъ съ единъ левъ и че чл. 8 отъ сжщия законъ прѣдвѣжда само апелативнитѣ сждилища, — постановилъ, да се приеме една жалба, подадена по едно мирово дѣло, ако и да е била тѣ обгербована само съ единъ левъ, а не съ три лева, както претендиралъ мировитѣ сждия, на основание на Министерско окржжно № 1019—1891 година.

Желателно е, щото днешниятъ Министръ на Правосѣдието да отхвърни въпросното окржжно, като явно противозаконно, както вече се произнесе и Върховниятъ Кассаци. Сждъ (II гражданско отделение — „Юридическо списание“ Августъ 1891 година).

— Варненскитѣ гражданинъ, г-нъ П. А. Поповъ, прѣдава въ редакцията ни всѣчки материяли и документи по сжществуващото въ турско врѣме (1862—1865 год.) „Българско паричувно търговско дружество“ въ Цариградъ.

Като благодаримъ на г-на Попова за този доста цѣненъ материялъ отъ българскѣ сдружаване въ турско врѣме, пѣленъ съ всѣвъ-можни поучения и характери, — съобщаваме на читателитѣ си, че пълната история на това дружество ще се появи въ нашия вѣстникъ слѣдъ около единъ мѣсець, до като разредимъ материяла на вѣстника и изучимъ, колкото можемъ, основателно прѣдадения материялъ и документи. Съ публикуванетоъ му заедно, редакцията е нагласяла и изпечатванетоъ му на отделна брошура съ легка цѣна.

— Съобщаватъ ни, че въ с. Хаджалли, Аптаатска община (Добричка околина), Хедие Азисево родила на 29-й миналий три дѣца: дѣтъ момичета, а едногто момче. И тритѣ дѣца били живи и здрави.

Сжщо подобенъ случай знаемъ миналата година въ с. Бѣлослатина.

— И „Варненскитѣ Общинскитѣ Вѣстникъ“ досѣ обявление, че по Коледа, съгласно рѣшението на Градско-общинскитѣ свѣтъ, — ще да се устрои „Дѣтски празникъ“ сж лотария въ градско-общинскитѣ първоначални училища, — че за туй сж исписани „800 дѣтски игралца“ отъ 200 вида. Въ отдѣлтѣ пъкъ на общинскитѣ рѣшения се вижда, че за тѣя игралца сж отпуснѣти „ОКОЛО“ (!) 600 лева отъ текущия бюджетъ.

Щастливи Варненски богати чада! Като взематъ отъ бацитѣ си по единъ левъ за билетъ, кой катъ тѣхъ? Че и като ще играйтъ на тѣзи лотария, тѣ же научатъ що да е, защото общинската каса не на пусто се отваря за „игралца“. И тя даже ще спечи (!) отъ лотариата „Ежъ, бѣдни, бѣдни Варненци! Имате

топло яденѣ за Коледа и дрѣшки за дѣцата? Богатитѣ дѣца ще играйтъ на лотария за играца, хемъ отъ градската каса устроена, ами вий? Градската каса ви казва: „ако нѣмате, глѣдайте!“

ПИШЕЖЪ НИ ОТЪ:

(Тукъ влизатъ всѣкитѣ писма до редакцията отъ общественъ характеръ. Онѣ отъ тѣхъ, които сж отъ специалнитѣ дописници на вѣстника, носѣжъ М на дописника. — Ред.)

София.

Народниятѣ прѣдставителъ, г-нъ Хр. Конкилевъ, готви записване къмъ г-на Министра на Финанситѣ върху Народната Банка. Г-нъ Конкилевъ пита: защо Банката внезапно спрѣла даванетоъ пари на населението, защо Банката издаде окржжни до корреспондентитѣ си да не внасятъ паритѣ ѣ въ ковчезничествата, а да ги пращатъ въ групове. Защо се отбѣнѣла идеята за прѣобразованието на Банката въ акционерна; защо Банката не публикува биланса си. Освѣнъ това, г-нъ Конкилевъ пита: какво е станѣло сж паритѣ (70,000 лева), които Банката дала на едно лице за смѣтката на credit Lyonnais отъ Парижъ (10 Дек. 1891 год.)

Шуменъ.

1) Отъ нѣколко години насамъ частни лица, учители или други сж се опитвали да отварятъ въ града ни въ зимнитѣ дни и дѣлгитѣ ноци недѣлни и вечерни училища, но опитванията имъ оставали на пусто. Тая година се прави едно опитване. За тѣя цѣль се е съставилъ единъ комитетъ, състоящъ се отъ г. г. Кмета, Училищния Инспекторъ, Директоритѣ на дѣвическата гимназия и на мъжкото окржжно училище, Прѣдсѣдателката на женското дружество и Прѣдсѣдателитѣ на дѣвтѣ ни читалища. Прѣвъ първитѣ дни на т. м. комитета е разпрѣснѣлъ изъ градътъ печатни, възвания, съ които се канятъ едни отъ желающитѣ граждани и гражданки да се запишатъ за тѣя училища, а други да съдѣйствуватъ за допскаванетоъ до желаемия край това хубаво начало. За резултата на това хубаво прѣдприятие ще Ви съобщѣмъ на врѣме.

(Б. Р. — По насъ подобни съ благородна цѣль общества се съставятъ, но само съставянето имъ се чува, а по нататѣкъ мѣлкомъ изтѣлватъ. Затуй отъ все сѣрдце прѣпорѣчваме на комитета постоянство и насърчение отъ идеята, а нашия дописникъ молимъ да слѣди или съобщава за хода или участята на това похвално начинание).

2) На 5-й того се даде отъ дружеството за подпомагане на бѣдни ученици при Шуменското Окржжно Мъжско трикласно и Педагогическо училище концертъ и прѣдставление комедията „Михаилъ Чорбаджи“, придружени отъ дѣѣ живи картини: „Вѣра и смъртъ“ и „Поднасянето Никифоровата глава на Крума“. Картицитѣ и прѣдставленията бѣжъ много сполучливи. Първитѣ дѣжжѣ учителю Петкову, който се показа артистъ по тѣзи части, а второто най-много учителю Шишкову, който въ ролята Петко произвѣде голѣмъ фуроръ. За голѣмо сжжаление лицсваще музиката. До сега винаги се е отпущала отъ Бригадни Командиръ съ разрѣшението на Г-на Военный Министръ, нѣколко отъ тукашнитѣ военни музика, но прѣвъ нежъ вечеръ не послѣдвалъ, казватъ, никакъвъ отговоръ на молбата на училищния директоръ.

3) На 6-й Декември въ църквата „Св. Възнесение“ се отслужи парастасъ на покойния Шуменскитѣ гражданинъ Нанчо Поповъ, който прѣдъ нѣколко години е завѣщалъ на Шуменъ за дѣвическо школъ около 20000 наподедна! Директорътъ на дѣвическата Общинска и „Нанчова“ гимназия произнесе слѣдъ Евангелчето едно съвѣтѣствующе на случаѣтъ слово.

Рѣшението на Народното Събрание, за пенсията на Тод. Икономовъ се прѣе тука съ голѣмо възхищение.

Свищовъ.

Нашето общество намира прѣвъсходно развлечение. Славянското Ученолюбиво Дружество „Св. Кирилъ и Методий“ дава ту прѣдставления, ту литературни вечеринки и сж тоя трудъ на членовѣтѣ си, не трѣбва и да се спори, принася дѣйствиелна полза на срѣдата, въ която се намира. Ето и програмата на литературно-танцовалната вечеринка:

Отдѣлъ I. 1) Откриванѣ вечеринката сж рѣвъ отъ Директора на Търговското Училище и Управителя на литературния отдѣлъ при Дружеството г-на Л. Панковъ; 2) Декламация „Караджата“, отъ Ив. Вазовъ, декламира подпрѣдсѣдателъ на дружеството г-нъ Ф. Кръстевичъ. 3) Декламация „И рѣсѣлъ бѣхъ азъ“, отъ П. Р. Славейковъ, декламира учителъ г-нъ Д. Стеревъ; 4) Сцена отъ „Хамлетъ“. Шейкопира, испѣлни учителъ г-нъ А. Кириловъ и др. 5) Декламация „Христо Водевъ“, отъ Д-ръ П. Ножковъ (членъ въ Окр. Сждъ), декламира сжщия.

Отдѣлъ II. Пѣсенъ (три пѣсни), испѣ г-нъ Ат. Петковъ (дѣловодителъ на дружеството), аккомпаниранъ отъ българскитѣ артистѣ по Димитър Петровъ; 2) Декламация Пушкина, декла-

Кръстевич; 3) Сцена извън „Скжперник“ от Молиера, изпълнен г-да Н. Новаков и Ат. Петков; 4) Декламация „Природа“, от Вазова, декламира учителят г-н Ив. Симов; и 5) Сцена извън „Макбет“ от Шекспира, изпълни г-н Ф. Кръстевич и други.

Отдълъ III. Танци и Лотария.

Трѣбва да се забѣлѣжи, че мнозина отъ интеллигентитѣ ни не пожелаха да присѣтѣт-уватъ, защото били поканени и нѣкои ес-нои хора. . . .

Провадия.

Ний имаме шосетата — едни останали отъ турско време, други сега си направихме — но тия шосетата не виждатъ никаква поправка, макаръ населението да си плаща редовничко 4-тъх лева пѣтна повинностъ. Нашиятъ Окр. Съветъ же прави междуселски пѣтнища, обаче по-добъръ ще бѣде да направи прѣди всичко между-околийски шосетата. Ето, напр., ний имаме шосе ни за Добричъ, ни за Новий-пазаръ, ни за Ново-село, нито пъкъ сме скачили града съ Варненското шосе! А шосетата играятъ го-лѣма роль въ развитието на каквото щете.

Голѣма нужда се осѣща още и отъ едно шосе между Провадия и Айтосъ, но кога ще стане — не знаемъ. Всичко на всичко 15—16 ча-са мѣсто е, а каква полза ще бѣде кога се у-ловни съобщението между двѣ желѣзници: Юж-на и Севѣрна!

ж 3

(Б. Р. Обръщаме вниманието на Варн. Окр. Постоянна Комиссия върху настоящето писмо. Нека да съобщимъ още и това, че редакцията си е адала въпросъ: не може ли да се съгла-сятъ Бургаскиятъ и Варненскиятъ Окр. Съвети, та да направятъ за смѣтка на Окржжитѣ си кас-си една желѣзнопѣтна линия, която да свърже двѣтѣ желѣзници въ Айтосъ и Провадия? Про-странството е не повече отъ 80 километра; правителството тѣй сѣщо щѣ помогне, мислимъ, колко-годѣ (поне съ пионеритѣ) и послѣ да се прѣдаде линията на правителството за употреба-лене съ държавнитѣ локомотиви и вагони. Ще разгѣдаме тоя въпросъ въ бѣдѣще.)

Добричъ.

Околийската комиссия по изложението, раздѣлена на три групи, обхо-ди вече околията и се върна. Гражданитѣ се събиратъ вече на нѣколко пѣти, за да обмислятъ какви рѣчни нѣща (тъкани, плетени, шити и др.) могатъ да испратятъ.

Нашиятъ учители съставиха учителско дру-жество „Развитие“, въ което могатъ да вли-затъ, като членове, всички учители и учители-цѣтѣ града и околията. Това дружество готви да даде прѣзъ идущитѣ празници нѣколко прѣд-ставления.

Общинското Управление почна да испол-нява рѣшението си, да продава отъ Общинска-та гора „Кьоръ-Олу“: еднѣтѣ дюлѣмъ 40 лева.

Врѣмето у насъ бѣше много лошо отъ 7 до 10 того. Казватъ, много кола и добитѣкъ били затрупани съ снѣгъ. Имало замръзнали хора даже и смъртни случаи.

Тукъ се отваря печатница (пресса). Какъ ще се поддържа и какво ще печати тука — не знаемъ.

Въ града ни върлува силна кашлица. Вла-ститѣ се канятъ да взематъ мѣрки. . . .

Тукашнитѣ кундураджии основаватъ ес-наеско дружество. Похвално нѣщо!

ж 5

ИЗЪ НАШИТЪ ВѢСТНИЦИ

„Нашето първо изложение.“

Въпросътъ, който подигна г. А. М. въ нашия вѣстникъ, относително събирането на носията (народнитѣ костюми) извънъ българско-то излагане въ бѣдѣщото изложение, занимава и този вѣстникъ въ 3-й му брой. Въ статията си върху това, „Нашето Първо Изложение“ из-явява сѣдитѣ мотиви, че тая сбирка ще трѣбва да е ентографически български музей,“ че изла-гането ще привлече много любознитни посѣти-тели мѣстни и инострани, и че сега е тѣкмо чухайтъ за съставянето на тѣзи сбирка. Вѣст-никътъ съобщава и нѣкои наставления къмъ рѣдкитѣ комиссии за събирането, а отно-сително поставянето имъ въ изложението Уп-равлѣнията и комисии щѣ да занимае, на кулки и какъ да се изложатъ.

Г-нъ Хр. Г. Дановъ е взелъ върху си казането на училищното дѣло и училищнитѣ дѣла въ изложението. Той взелъ 240 квад. м. вѣсто за построяването на частенъ павильонъ то това. —

„Земнитѣ работи на мѣстото за изложе-ието отъ нѣколко дни насамъ се прѣкъснѣхъ вършено по причина на дебелия снѣгъ и начителния студъ, които ни донесе врѣмето.“

„Свобода“

Една дѣлга статия продължава по чуждитѣ критики и малкитѣ дружества. Писачътъ не сѣдѣла мѣстнието на г-на „Н.“, че трѣбва да се нищо-сѣтѣ малкитѣ спестовни дружества. Ще кажеме свѣтъването ѝ.

Изворътъ на минералната топла вода за ни въ София е вече изчезналъ. Водата била изчезнала.

„Балканска зора“

Прѣди врѣме този вѣстникъ отвори дума за направата на желѣзница покрай сѣществую-щата Хиршова, въ нашата територия, и на-пираше да се направи тѣл по-скоро, защото е много нужна.

Отговори му се въ в. „Свобода“, че това не бива да стане по-напрѣдъ отъ желѣзницата, която се планира между Шуменъ Кюстендилъ, защото тѣзи е по-нужна и южно-българцитѣ могатъ да си послужатъ съ сѣществующата. —

Не, — казва „Балканска Зора“ — и раз-исква върху по-големата нужда отъ южно-бъл-гарска желѣзница.

Не бѣше отдавна, сѣщия вѣстникъ въз-буждаше въпроса за морскитѣ портове при Бур-газъ и Варна, и кой знае какъ, той виждаше пакъ по-големъ нужда отъ Бургаското при-станище, та изстояваше да се построи, и то чѣс по-скоро, че и по-напрѣдъ отъ Варненското, защото стокитѣ за Бѣлградъ щѣли да мину-ватъ отъ тамъ, а прѣзъ Варненското какво ми-нува, за какъ отива, отъ гдѣ иде, колко иде — всичко това не занимаваше „Балканска Зора“.

Намъ се виждатъ тия размисления едно-странчиви: вижда се нужда въ едно мѣсто и тѣзи дѣйствителна нужда не се осѣнява съ сравнение. Не можемъ още сега да споримъ, нито да поддържаме, защото нашитѣ изучавания тѣкмо по тия два въпроса отиватъ твърдѣ бавно.

Като говори по провдигането на нашата индустрия чрѣзъ концесии отъ чужди капита-листи, фабриканти, „Балк. Зора“ не испус-тихъ да поддържи думитѣ си съ туй, че въ Варна нѣкои чужденци сѣ искали да строятъ бани и хотелъ на морето, съ условие да оста-вятъ тия си имущества на общината слѣдъ 15 годишно експлоатиране, но че общината ни (въ 1881 год.) не сключила (по врождени у насъ страхъ отъ чуждитѣ капиталисти) да при-еме тия условия, които щѣли били да доста-вятъ на града едно богатство отъ „миллиони“!

Удивляваме се, че „Балк. Зора“ върва за сѣществуванието на посочения примѣръ. Пита-ме се: Колко трѣбваше да спечели тоя спеку-лантъ — чужденецъ въ 15 години, за да може — слѣдъ като израсходванитѣ си пари за заданията — да харже бани и хотелъ на об-щината за милиони лева? Че ако имаше такъвъ глупавъ концессионеръ, който да остави слѣдъ 15 години милиони на общината (въ Варна — nota bene), може ли да се допусне, че не щѣхъ да му се цадуватъ и рѣцѣтъ отъ горѣ?

Не, сестро „Зоро“; чуждитѣ капиталисти не сѣ глупави хора! Имаше такъвъ келепиръ.

„Пловдивъ“

И тукъ вече четемъ разисквания по въ-проса за „малкитѣ дружества“, подигнатъ отъ интересния г. П. въ в. „Свобода“. И въ „Пло-дивъ“ нѣкой си С. силно оспорва мотивитѣ на г. П. за сливането на малкитѣ спестовни и търговски дружества въ една голѣма акционерна банка. Ний се радваме, че отъ вси страни се викижъ противъ туй мнѣние и имаме право да го считаме вече за пропадижло.

„Гунджа“.

„Научаваме се, че въ града ни (Ямболъ —Ред.) е пристигнала една нѣмска компания, която вече била влязла въ споразумѣние съ Общинското ни управление за направата на единъ транвай отъ центра на града до желѣзно-пѣт-ната станция.“

ВЪНШНИ.

Ромжния.

Трѣбва вече да знайтѣ читателитѣ ни, че въ тѣзи държава имаме министерска криза, ко-ято изиска оставката на първия Министръ г. Фдореско. На мѣстото му, Кралътъ възложи съста-вянето на кабинета на г. Л. Катарджи, но и този послѣдний не ще удържи поста, защото Ка-марата е гласувала недовѣрие къмъ него.

Това, което считаме за умѣтно да споменемъ по тоя случай, е, че ромжнитѣ вѣстници пра-вятъ смѣтка на вѣстникитѣ, кой е оппозиция на настоящия кабинетъ и кой не. Искавалъ, че г. Катарджи има въ столицата противъ себе си 11 органа, а за себе си само 4, и заключаватъ, че министъръ-президентътъ трѣбва да се оттегли.

Нова министерска криза. Ромжнитѣ ка-бинетъ се провѣди по причина на сѣединението на г. Карпъ съ консерваторитѣ. Бѣдѣщиятъ Ми-нистръ-прѣдсѣтелъ е г. Генералъ Мано.

Россия.

Споредъ в. „Недѣля“, проектиранитѣ ли-тературни сборникъ е полза на гласуващитѣ въ Россия вече се отпечатвалъ и щѣлъ да излѣ-зе прѣзъ текущия мѣсець. Сборникътъ билъ съ за-главие „Помощъ на гласуващитѣ“. Въ него били помѣстени произведения отъ: графа Л. Н. Тол-стой, Г. И. Успенский, Вл. С. Соловьевъ, Н. К. Ми-хайловский, А. П. Чеховъ, В. Г. Короленко, Н. Н. Златовратский, Н. И. Потаповъ, К. С. Варанце-вичъ, М. И. Минский, Д. С. Мерзевский, И. М. Се-ченова, Н. И. Янжула, М. М. Ковачевский, А. П. Веленовский, Н. И. Старожиловъ, и други писатели, а така сѣщо и откъслечи изъ не издадени още произведения на Варагинский, Грановский, Грибо-довъ, Достоевский, Влдинский, Гоголъ, Герценъ и Огаревъ. Цѣната на сборника е три рубли.

Гърция

Отъ официалнитѣ вѣржове се опровергава испращането на нота до Българското правител-ство по въпроса за учението на български езикъ въ училищата.

„Balkanique“ — 20-й Декември.

Черна-Гора.

Правителството щѣло да повтори постап-

ката си прѣдъ Високата Порта за наказанието на убийцитѣ между Бѣло Поле и Сиенца, зашто послѣдната не се показала расположена да направи туй.

21-й Портата назначава делегати

Турция.

Портата, отъ която се искало намѣса въ дѣлата на Шадурна, отказва да се намѣси за-щото съ туй ще направи мѣжнотни при подобни случаету себе си.

Англия.

Царскитѣ посланици Уайтъ, който бѣше отишълъ въ Берлинъ да прѣкара Коледа, умрѣ отъ инфуленца. — Съ неговата смъртъ, Бълга-рия загуби единъ приятелъ.

В. „ЧЕРНО МОРЕ“ ВЪ „МЕЖДУНАРОДНАТА“ ПЕЧАТНИЦА НА В. „ОДИССОСЪ“.

(Обяснение отъ Редакцията)

Като глѣдахме нередовнитѣ вносове на аба-наментитѣ, увѣдохме се, като всичкитѣ хора, и ний да направимъ една економиа. Слушахме, че-тохмے реклами, договарвахме и убѣдихме се, че международната печатница на в. „Одиссосо“ върши работа по-ефтино отъ печатницата на г. на Войниковъ; затуй гордо напустихмѣ Войни-ковата печатница безъ даже да го задоволимъ, както трѣбва.

Напечатвахме три броя съ дѣйствително по-износна цѣна на по-големъ форматъ, но г-да а-бонатитѣ знайтѣ, кога сѣ получавали тия брое-ве. Ето какво станж:

Неточното излизанье на първия брой отъ тѣзи печатница (бр. 24) редакторъ-издательтъ извини, защото нѣмаше нужния персоналъ отъ работници, че и яви се една нечакана, незави-сяща ни отъ печатницата, ни отъ редакцията, причина, но все пакъ той, редакторътъ, съглѣда една неприятностъ: още въ първия день, кога се даде рѣкописъ въ печатницата, каза се, че кур-сивни букви нѣма, а още слѣдъ два дни—букви-тѣ, печатнитѣ материалъ, недостигатъ да по-крижтъ нуждитѣ на вѣстника ни. Върху туй о-баче притѣжательтъ (притѣжательтъ ли, притѣ-жателитѣ ли — не можахме да разберемъ, зашто различни хора все стопани се казватъ, а само единъ се подписва за такъвъ) обясни, че по нѣтъ сѣ заржчатитѣ още български букви (всѣ още идѣтъ . . .). И за втория брой сѣщата печатар-ска негодностъ, но притѣжательтъ увѣри, че за слѣдуюция брой вече нѣма да има прѣча. Свърхъ това, редакторътъ даде още повече врѣме, за да се нагласи печатницата имъ, защото располагаше съ врѣме, попричина на издаденъ прѣди сро-ка единъ брой (12—13 бр.), а и печатахъ се между това нѣкои наши форми и етикети. На-стѣпни третия 26-й брой. Той билъ като че един-ствено за да покаже пълната несѣостоятелностъ за работа на „международната“ печатница. Гор-китѣ брой! Вѣщо го въ сѣбота, излѣзе въ втор-нитѣ вечерята! Прѣзъ седмицата какво не станж въ тая печатница! Веднѣжъ учимъ се, че маши-нистѣтъ не получили плата за нѣкой и други мѣсець (печатницата сѣществуваша отъ 2—3 мѣсе-ца) и напустихъ; втория пътъ се учимъ, че буквитѣ за нашия вѣстникъ били заняти въ нѣ-каква гръцко-българска граматика; третия пътъ, че работницитѣ се бунтували, че не имъ се пла-тило и не работѣтъ; четвъртия пътъ чуваме, че дошла на мѣстото на машиниста една дама за „накладоначка“, но че машиниста имала нуж-да отъ специалитѣ машинистъ, а нѣмало кой да обърне и поправи нѣщо; петия пътъ—накладо-вачката се наситила на печалба и не рѣчала вече по 1 левъ (!) на день и прѣ. Като останж вѣстникитѣ отъ врѣмето си, въ недѣля редакто-рътъ плаща на словоиздательтъ отдѣлно за да работѣтъ и да енѣржатъ вѣстника, но и то не помогна редакторътъ бѣше се съгласилъ (ще не ше) да испечата първа и четвърта стр. единъ-два дни напѣдъ за да се освободѣтъ букви за ежтрѣжитѣ страници, и отдѣли обявленията отъ вѣстника, по причина на материалъ въ вж-трѣжитѣ страници отдѣлѣтъ „Разни“ искаше още една колонна и трѣбваше да се отнеме отъ „Варнен. Окр. Съветъ“, защото продължава още, ко работницитѣ, по висна заповѣдъ отъ „госпо-даритѣ“ си, защото нѣмало букви, отказажъ да набиратъ прѣсний, най-новия материалъ (антре-филета и пишжтъ ни) и, щемъ не шемъ, дадохмѣ брой както го искахъ „господаритѣ“, като чаках-ме още и да се одобрижтъ съ накладоначката, та едвѣмъ, даде Господъ, видѣхмѣ го приготвенъ въ вторницѣ, въ 7 часа вечерята.

Чувствуваме, че читателитѣ се заинтересо-сувахъ съ тѣзи печатница и читатѣ ни: каква е тая работа? — Ето каква е:

Елада е боѣта съ „патриоти“-тѣ си. Тѣ ги пидѣ на всѣхдѣ, че и въ нашия градъ. Дойдохъ минжлата година тузъ двама попове отъ Гърция и станжжъ учители въ тукашнитѣ грѣцки училища. Правихъ, струвахъ тия попове до като, най-послѣ, зарѣзахъ училище и станжжъ вѣстникари задъ гърба на цѣлоколина. Прѣчката за подданството отстранихъ, като титулирахъ единъ празенъ хубосинъ за отговоренъ редак-торъ. Не стигихъ тона, ами и печатница имъ по-трѣба, та и нежъ си доставихъ и ѣхъ казвахъ „международна печатница на в. „Одиссосо“. А зарѣзъ печатарската работъ

ската, глѣдаме единъ день одного отъ тия по-пове, че хвърлил расото, обрѣснѣжъ братата и станжжъ цѣлъ търговецъ, и още такъвъ, што на гостинницата съ ржжвинци обѣдва. Чудѣхмѣ се ние, като простащи, че съ 4—500 души аба-нати (една ли и толкозъ)—се печети печатница, а ний, които врѣмъ сѣщо въ тая работа, съ 3-4 пѣти повече абонати, все ерѣдаме най-испри-ятни нѣжди и сме принудени да харчимъ соб-ствени пари, имаме нѣмѣме! Та и вѣстникътъ „Одиссосо“ излѣза вече на собствени печатница два пѣти въ седмицата, а отъ нова година щѣлъ да излѣза тамѣтъ три пѣти!

Казвахъ ни намъ приятели, че тия гърци не сѣ за наша работа, че тия гърци ше ни по-врѣдѣжтъ, че печатницата имъ е безъ комплектъ на материалъ си, че тамъ има хора обѣржжти отъ полъ на търговецъ, и прѣ; но ний не се убѣдихмѣ, не склонихмѣ, не вървахмѣ, защото тѣ, печатаритѣ, увѣрвахъ, задѣлжаважъ се въ ак-куратностъ, че и, освѣтъ туй, сѣхъ хора, които сѣ учили нарочно Словото Божио, изучавали дѣлата и характера на нашия Спасителъ, затвърдили, значи, въ себе си единъ набоженъ характеръ, чистосърдечие, нравственостъ и др. хубави ка-чества, които притѣжаватъ особенно по-новитѣ проповѣдници на Христовото учение, по-новитѣ семинаристѣ, а че се распонѣлъ единѣтъ—нищо, рѣкохмѣ; той не билъ полъ, но само ученикъ отъ духовно училище (така обяснихъ . . .). Наистина, чувахмѣ, че печатницата била дошла на вересия, че нѣкои дружества (грѣцки, разбира се) имъ дали малко пари съ лихва, че всичката останѣла стойностъ била въ полици, които истичали, че намъ кой щѣлъ да налага запоръ на букви; по чувах-ме още пъкъ, че задъ гърба имъ имало нѣкои Парасковци (да ни прости г-нъ Д-ръ Парасковъ, членъ, ако се не лѣжемъ, въ столичния Окржженъ Съдъ, че говоримъ за Парасковци по грѣцската печатница.), имало и мѣнастирски доходи и прѣ. нѣща, които ни карахъ да глѣдаме довѣрчиво като отдавахмѣ всички доши приказки на фан-тизма на нѣкои наши българи—нѣщо, което не трѣбва да се мѣси съ материалнитѣ интереси, и не послушахме даваниитѣ свѣти.

И направихмѣ економиата!

Както виждатъ читателитѣ, причинитѣ, които докарахъ врѣменно нередовността на вѣстника ни, не сѣжотъ нѣкаква осѣдителна наша вина. Дѣйствително, обрѣкали сме, че довѣрихмѣ редовното му излизанье на недостойни ржѣ, но тѣзи ни довѣрчивостъ не е, мислимъ, за обѣж-данье, защото е по поводъ на нередовното по-стѣпление на абонаментитѣ,—переводното, ко-ето налага грѣсенето на по-леги расходи. Сега, обаче, като прѣдпочитаме всѣкога редовността на изданието, отколкуто економиата, оставихмѣ грѣцската печатница и обѣщаваме за въ бѣдѣще да не правимъ такава економиа, макаръ да свъ-врѣдата ни. Починахмѣ веднѣжъ, нѣма да глѣда-ме загубата си, а ще исполняваме думитѣ, да-дени въ програмата ни.

По причина на тѣзи бъркотия и до като се поправимъ и уредимъ печатането въ друга пе-чатница, абонатитѣ ни загубихжъ единъ брой. Но увѣриваме, че или ще дотѣчимъ наскоро броя, или ще дадемъ една книжка отъ 2 коли, вмѣсто броя, безъ да глѣдаме, че увеличаваме объема на вѣстника и, слѣдователно, увеличаваме рас-хода чувствително.

Записването на нови абонати може да става само отъ второто шестимѣсечие, защото отъ първото вече ни липсuvatъ броеветѣ 1, 5, 7, 9, 24, и 26.—Отдѣлни броеве отъ първото шестимѣсечие (които само има) може да се пращатъ срѣщу установената плата. — Всички нови абонати, които искатъ цѣло течение, оста-ватъ неудовлетворени.

По причина на празниците „Рождество Христово“—дни, прѣзъ които тѣкмо трѣва да се набира вѣстникитѣ ни, а печатницата не ра-боти—идуущия брой нѣма възможностъ да излѣ-зе въ сѣбота.

ВЪ КНИЖАРНИЦАТА

ХР. Н. ВОЙНИКОВЪ,

Варна

Улица Прѣславска, кжца Агалиди, се намиратъ за проданъ по случай на прѣдстоящитѣ

КОЛЕДНИ ПРАЗНИЦИ И НОВАТА ГОДИНА

РАЗНИ ХУБАВИ АЛБУМИ ЗА ПОРТРЕТИ СЪ И БЕЗЪ МУЗИКА,

както и разни галантерейни-канцеларски стоки, които сѣ най-годи ни за

ПРАЗНИЧНИ ПОДАРѢЦИ.

ПРОДАЖБА СЪ УМѢРЕНИ ЦѢНИ.

ЗА НОВАТА ГОДИНА

100 визитни картички

— ТРИ ЛЕВА —

